

Đà Lạt - Một Buổi Sáng

Về Đà Lạt, cái thú nhất là đi dạo quanh hồ buổi sáng sớm. Mặt trời chỉ lấp ló xa xa, mặt hồ còn vương vương chút làn sương mỏng mảnh, và những hơi nước mờ mờ như khói nhẹ vươn lên khỏi mặt nước. Man mác một chút buồn khi tòa nhà Cercle đổ xế nhà Thủy tạ không còn nữa, và một mảnh đồi cạnh nhà thương Sohier ngày xưa dở dang với một công trình xây cất nham nhở. Nhưng Thủy tạ vẫn mang nét đẹp ngọt ngào, và tháp chuông Lyce'e Yersin vẫn sừng sững giữ lại chút gì của vẻ đẹp ngày xưa... Và, những tia nắng óng ánh như những làn gươm thủy tinh nhọn xuyên qua những kẽ lá, ui cha... đẹp miên man... đẹp miên man...

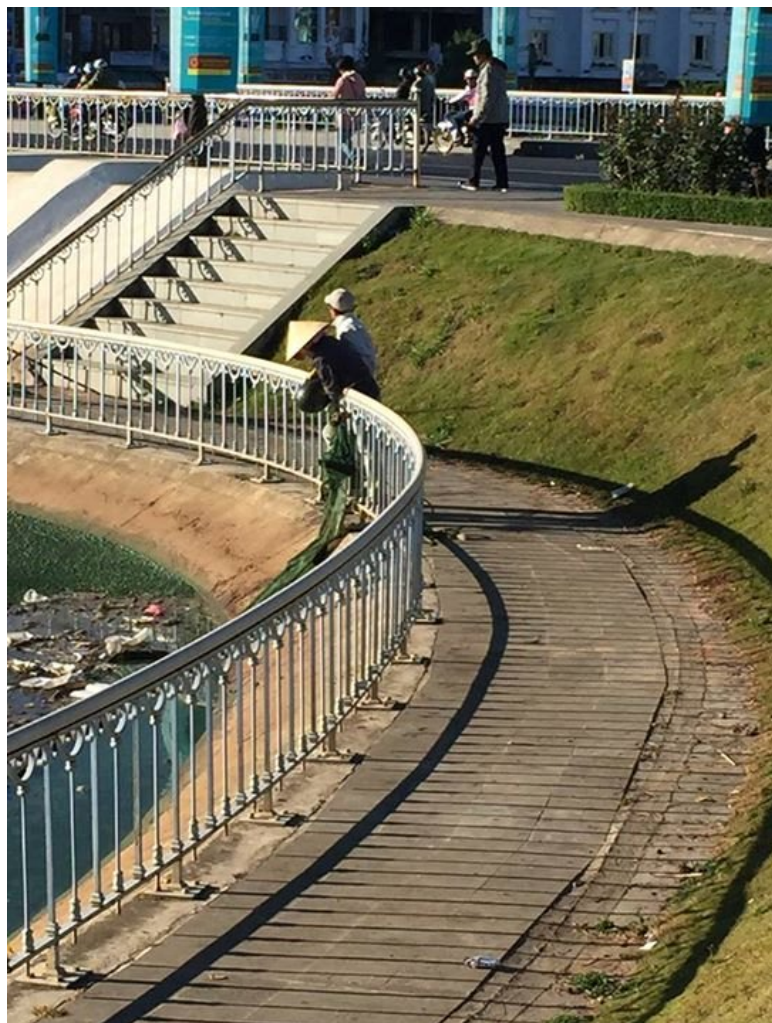
Một buổi sáng tôi đi dạo quanh hồ với người chị, nắng đã bắt đầu lên... mặt hồ xanh ngắt mùi tảo, vài con cá chết nổi bập bênh tấp vào bờ. Bên hồ, một người đàn ông câu gì đấy... Lại gần, ông ta hình như đang cố khều chiếc nón bập bênh từ xa... Ui chao là rác, không tưởng nổi hồ Xuân Hương bây giờ bẩn đến vậy...

Bên khúc quanh của hồ, một người đàn bà đang khoan lưới để gom rác lại. Mùi tanh nồng xộc lên mũi, để sợ thật...

Đi đến gần nhà hàng Thanh Thủy, có điện thoại anh tôi gọi về. Hai chị em quanh lại.

Đến khúc quanh lúc này, trời ơi, người đàn ông lúc này đang ôm chặt lấy người đàn bà. Một tay người đàn bà nắm chặt chiếc nón trôi trên hồ trước đó. Người đàn ông quấn chặt người đàn bà vào lan can bằng một sợi thừng lớn, và cứ thế, tay thì ấn chặt đầu người đàn bà xuống, tay kia thì đâm đánh.

Tôi hãi hùng đứng lại ... "*chị ơi, mình xuống can đi, ông ấy đánh bà ta chết mất*"... Chị tôi bảo "*tặng cô xuống đấy ông ấy đánh luôn cả cô hay đấy cô xuống hồ cô làm sao...*" Hai chị em loay hoay nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra, và cũng không biết làm sao... Lúc đấy có vài chiếc xe gắn máy dừng lại nhìn... Ông ta thấy vài người nhìn, thả người đàn bà ra, thản nhiên bỏ đi, vừa đi vừa chửi những câu tục tĩu gì đó. Người đàn bà lặng lẽ gỡ sợi thừng trói quanh người, thu lấy chiếc nón bỏ vào bọc, đầu cúi gằm cam chịu...

Nắng buổi sáng dường như chợt lạnh buốt, tôi ngại ngần bước đi. Có những lúc mình bắt buộc phải trở nên vô cảm, chỉ biết khoanh tay trước sự sự cần giúp đỡ của người khác... Và Đà Lạt của tôi, bây giờ có những người như thế đó... Vì một chiếc nón trên sông mà phải đánh người như vậy ư? Hay họ là một cặp vợ chồng đang xích mích??? Nhưng cái cách người đàn ông đánh, và những chiếc xe dừng với cặp mắt tò mò hơn là có vẻ muốn xuống can ngăn, khiến tôi chợt rùng mình... Đà Lạt của tôi, thành phố hiền hòa bé nhỏ ngày xưa với dân số không đông, người nọ quan tâm đến người kia giờ đã như một thành phố khác...

Có phải khi những cảnh thông ra đi, khi những khối bê tông ngày càng dày đặc trong thành phố, cũng là khi những dịu dàng mềm mại của con người nhường lối cho những khô khan vô cảm???

Chỉ mong những tàng lá còn phơ phất đâu đó trong lòng thành phố, và những làn sương sớm, sương khuya vẫn giúp con người Đà Lạt giữ lại được phần nào những chơn chất mộc mạc thuở xưa.... Nếu không,

nhiều người, cả tôi nữa, sẽ buồn ghê lắm, buồn ghê lắm lặn...

Và mong, những buổi sáng quanh hồ sẽ không có những cảnh buồn như sáng ngày hôm ấy... Và làm sao, làm sao cho nước hồ lại có màu xanh trong ngày xưa ... làm sao, làm sao đây...

Thiên Hương

Viết lại cho một ngày cuối tháng ba - 2015